

Arrest

nr. 142 222 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in zijn hoedanigheid van voogd voor X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in zijn hoedanigheid van voogd van de minderjarige X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN WEYENBERGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2009 dient de moeder van M.I.P. bij de Belgische ambassade te Kinshasa een visumaanvraag type C in om medische redenen. Bij beslissing van 11 maart 2009 wordt het visum toegekend.

1.2. De moeder van de M.I.P. legt op 25 maart 2009 een aankomstverklaring af te Tervuren, waarbij zij vergezeld is van M.I.P.

1.3. Op 14 september 2009 dienen de moeder van M.I.P. en M.I.P. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 februari 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Bij arrest nr. 44 893 van 16 juni 2010 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.4. Op 28 januari 2010 dienen de moeder van M.I.P. en M.I.P. een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 juni 2010 wordt de aanvraag van M.I.P. ontvankelijk bevonden en wordt de aanvraag van zijn moeder onontvankelijk bevonden.

1.5. Op 4 november 2010 wordt mijnheer P.W. aangewezen als voogd van M.I.P.

1.6. Op 14 februari 2011 dient M.I.P., vertegenwoordigd door zijn voogd P.W., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Bij arrest nr. 64 130 van 29 juni 2011 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De Raad van State verwerpt bij arrest nr. 215.493 van 3 oktober 2011 het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep.

1.7. Op 31 mei 2011 dient M.I.P., vertegenwoordigd door zijn voogd P.W., opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 3 juni 2011 dient M.I.P., vertegenwoordigd door zijn voogd P.W., nog een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 februari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.9. Op 16 april 2012 worden de aanvragen van 14 september 2009 en van 28 januari 2010 (zie *supra* 1.3 en 1.4) van M.I.P. ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing werd een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 97 366.

1.10. Op 16 april 2012 geeft de gemachtigde aan P.W. tevens het bevel om M.I.P. terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing die aan de voogd van M.I.P. wordt ter kennis gegeven op 20 april 2012. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder haar bevoegdheid heeft, of van haar gemachtigde, wordt aan

(…)

bevel gegeven de genaamde (…)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). De aankomstverklaring is vervallen sinds 19.06.2009.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 97 366.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeker een beroep heeft ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing n.a.v. de vraag tot verblijf op basis van artikel 9 ter;

Dat hij dit beroep als volgt heeft gemotiveerd:

1) Dat op 29 augustus 2008, vlak na zijn geboorte, M.I.P. werd onderzocht door Prof. Dr. C.B. te Lumbumbashi (zie stuk 2).

Dat Prof. Dr. C.B. heeft verklaard dat M.I.P. een afwijking heeft aan zijn ogen en dat hij onmiddellijk gespecialiseerde hulp nodig heeft in het buitenland.

Dat M.I.P. deze hulp nog steeds nodig heeft;

Dat bovendien zeer recent dokter G.P. eveneens bevestigde dat M.I.P. behandeling blijvend noodzakelijk is (zie stuk 9);

Dat dokter-kinderneuroloog bovendien attesteert dat het niet uitgesloten is dat een nieuwe ingreep noodzakelijk zou zijn;

Dat M.I.P. nood heeft aan regelmatige opvolging en eventuele ingrepen;

Dat M.I.P. daarom ook binnenkort een afspraak heeft bij Prof. I.S. en Prof. I.C. (zie stuk 11).

2) In het advies voorafgaand aan de aflevering van het visum staat duidelijk vermeld dat een verblijf in België omwille van medische redenen aangewezen is omwille van de volgende redenen : bilan overtreft de locale mogelijkheden ; (stuk 8)

Op basis van deze medische overwegingen en het feit dat lokaal de mogelijkheden om het kind medisch te helpen niet voorhanden zijn , werd een visum voor medische zorgen afgeleverd ;

Dat dit bijgevolg schromelijk in tegenstrijd is met hetgeen nu door de Belgische arts , dewelke de situatie in Congo totaal niet kent, wordt beweerd ;

Dat deze twee stellingen in tegenstrijd zijn ;

Dat niet werd aangetoond dat de eerste beslissing dewelke heeft geleid tot het verstrekken van het visum een verkeerde beslissing was ;

Dat de huidige beslissing bijgevolg niet wettelijk is ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

3) Dat prof. Dr. T.Z. van oogheelkunde de diagnose van bilateraal congenitaal glaucoom geassocieerd heeft aan het syndroom van Peters.

Dat deze stelt dat een actuele behandeling van de aandoeningen noodzakelijk is.

Dat M.I.P. enkele malen gehospitaliseerd werd en vele medische ingrepen moest ondergaan;

Dat de duur van een medicamenteuze en noodzakelijke behandeling volgens Prof. T.Z. levenslang zal zijn.

Dat prof T.Z. verklaart dat bijkomende heilkundige ingrepen mogelijks nodig zullen zijn.

Dat noch de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing, noch de adviserende geneesheer hier rekening mee houden;

Dat dit uiterst vreemd is, daar de adviserende geneesheer zijn advies louter baseerde op de ingediende documenten en nooit zelf M.I.P. onderzocht;

Dat het niet kan dat de adviezen van dokters zomaar opzij geschoven worden, zonder dat de adviserende geneesheer zelf de patiënt onderzocht heeft om een nieuwe diagnose te stellen;

Dat de nodige behandeling van M.I.P. wat betreft zijn oogandoening in geen geval aanwezig noch toegankelijk is in M.I.P.'s herkomstland;

Dat de centra die worden aangewezen in de documenten waarop de raadgevend geneesheer van de Dienst Vreemdelingen zaken zich baseert om te stellen dat de nodige medische zorgverleners aanwezig zijn in geen geval voldoen aan de vereisten voor de nodige hulp aan M.I.P.;

Dat dokter I., de grootvader van M.I.P., natuurlijk spreekt met kennis van zaken wanneer hij stelt dat de twee centra die de Dienst Vreemdelingen zaken aanduidt als centra waar M.I.P. de nodige verzorging kan krijgen, in geen geval voldoen aan deze vereisten (zie stuk 10);

Dat dokter I. attesteert dat zowel de Christian Blind Mission als Ophtalmology Worldwide afhankelijk zijn van Belgische en Franse vrijwilligers en dus in geen geval een permanente of voortdurende verzorging kunnen garanderen;

Dat bovendien blijkt uit het verleden dat deze centra enkel de 'gemakkelijke' gevallen kunnen behandelen;

Dat namelijk de enige permanente oftalmoloog, Prof. K., degene was die attesteerde dat M.I.P. dringend geopereerd moest worden en dat M.I.P. de nodige zorgen niet in Congo zou kunnen krijgen;

Dat de Dienst Vreemdelingen zaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, gezien zij haar gegrondheidsbeslissing bijna uitsluitend baseert op het advies van de raadgevend geneesheer.

4) Dat een reeds eerder ingediend medisch getuigschrift duidelijk stelt dat er een 'sterk vermoeden [is dat M.I.P. lijdt aan het] Peters Plus of Krause-Kwlin syndroom lijdt';

Dat recentelijk documenten van Ganspoel vzw (Centrum voor begeleiding van kinderen en volwassenen met een visuele handicap waar M.I.P. momenteel begeleid wordt) bekomen werden die duidelijke aangeven dat M.I.P. 'een jongen is met een complexe visueel meervoudige problematiek' (zie stuk 6);

Dat de Orthopedagoge van Centrum Ganspoel, mevrouw A.D.G., bovendien aanduidt dat M.I.P. 'grote nood heeft aan bijzondere medische opvolging en gespecialiseerde begeleiding op de verschillende ontwikkelingsgebieden' en ook een 'programma aangepaste medische, paramedische en educatieve zorg' behoeft;

Dat zij bovendien benadrukt dat M.I.P. nood heeft aan 'de gepaste medische, therapeutische en educatieve ondersteuning' en dat Ganspoel M.I.P. deze ondersteuning kan bieden, daar het een centrum is dat gespecialiseerd is in de begeleiding van kinderen met visuele en visueel meervoudige beperkingen;

Dat bovendien orthopedagoge A.D.G. ook een expert is met betrekking tot de bestaande voorzieningen in Centraal-Afrika, meer bepaald Congo en Rwanda;

Dat zij zelf als orthopedagoge werkzaam was van 2008 tot 2010 in het Grote Merengebied in Centraal Afrika, meer bepaald in Rwanda en Congo, in voorzieningen voor kinderen met sensorische, fysieke of mentale beperkingen,;

Dat zij stelt dat het duidelijk is dat centra gespecialiseerd in de zorg aan kinderen met een meervoudige problematiek niet aanwezig zijn in Congo;

Dat zij bovendien attesteert dat zonder dergelijke gespecialiseerde ondersteuning de levenskwaliteit van M.I.P. in gevaar komt en zijn ontwikkelingsmogelijkheden niet worden aangesproken;

Dat zij bovendien verwijst naar het individueel handelingsplan van M.I.P., zoals eveneens opgesteld in Ganspoel dd. 22/11/2011 (zie stuk 7);

Dat uit dit handelingsplan duidelijk blijkt dat M.I.P. lijdt aan Peters anomalie;

Dat het individueel handelingsplan duidelijk stelt dat M.I.P. aan hieraan geassocieerde afwijkingen lijdt, zijnde : glaucoom, nystagmus, nierduplicatie (ontdubbelde nier rechts), mentale retardie, vertraagde psychomotorische ontwikkeling, cryptorchidie;

Dat bovendien ontwikkelingsstoornissen worden vastgesteld in het cerebellum en letsels ter hoogte van de hersenstam en periventriculair;

Dat bovendien het individueel handelingsplan het één en ander verduidelijkt wat betreft oftalmologische beeldvorming, functioneringsniveau, sociaal-emotionele ontwikkeling... ;

Dat deze documenten duidelijk aantonen dat M.I.P.'s vereisten zich niet enkel situeren op louter medisch vlak maar ook op 'de gepaste medische, therapeutische en educatieve ondersteuning' hetgeen kan gezien worden als een bredere en coherente aanpak van M.I.P.'s gezondheidsproblemen;

Dat dergelijke gespecialiseerd centra inderdaad niet aanwezig zijn in Congo;

Dat M.I.P. duidelijk nood heeft aan een zeer specifieke en gespecialiseerde dagelijkse opvolging om zijn levenskwaliteit te proberen verbeteren;

Dat in de beslissing waartegen beroep werd aangetekend effectief naar dit syndroom wordt verwezen ;

Dat de adviserende arts dan toch ook dient te weten dat voor zo 'n kinderen specifieke opvang dient te worden voorzien ;

Dat hij niet nagaat of een dergelijke opvang in Congo aanwezig is ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat M.I.P. de machtiging tot verblijf op basis van medische gronden weigeren in strijd is met artikel 3 EVRM daar indien hij niet in een gespecialiseerd centrum wordt gevolgd geen vorderingen zal kunnen maken op ontwikkelingsvlak;

Dat het ontzeggen van een gepaste medische, educatieve, en therapeutische ondersteuning aan M.I.P. gezien zijn ernstige mentale achterstand en complexe en visueel meervoudige problematiek, kan gekwalificeerd worden als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat M.I.P. de machtiging tot verblijf op basis van medische gronden weigeren in strijd is met artikel 14 EVRM daar hij niet gelijk behandeld wordt als andere kinderen en achteruit wordt gestoken ;

5) Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing ook geen rekening houdt met de uiterst complexe aandoening van M.I.P. ten gevolge van de aandoeningen geassocieerd met de Peters anomalie;

Dat hoewel verschillende medische documenten duidelijk spreken van M.I.P.'s mentale achterstand en eveneens diens aandoening kwalificeren als Peters plus syndroom noch de Dienst Vreemdelingenzaken noch de adviserend geneesheer hier afdoende rekening mee hielden;

Dat dit bijvoorbeeld duidelijk blijkt uit het feit dat de raadgevend geneesheer het volgende verklaart : " Verder blijkt dat hij mogelijks een Peters-plus-syndroom heeft wat naast de oogproblematiek duidt op een beperkt gestalte en andere specifieke fysieke kenmerken evenals een eventuele mentale beperking. Op basis van de vermelde gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. ";

Dat echter noch de Dienst Vreemdelingenzaken noch de adviserend geneesheer zich uitspreekt over de al dan niet aanwezigheid/bereikbaarheid/toegankelijkheid van gespecialiseerde centra in Congo waar M.I.P.'s met zijn uiterst complexe en meervoudige problematiek zou terecht kunnen;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing derhalve niet afdoende motiveert;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zodoende haar motiveringsplicht schendt zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

6) Dat bovendien reeds duidelijk bleek dat M.I.P. een gezin vormt met zijn grootouders;

Dat gezien deze feiten een weigering tot machtiging van verblijf op grond van medische redenen zowel artikel 3 als artikel 8 EVRM schendt.

7) Dat de langlopende procedures in dit dossier ook moet in rekening gebracht worden;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien zeer onduidelijk is in haar communicatie omtrent dit dossier ;

Dat bovendien een bijkomend stuk werd gefaxt naar de Dienst Vreemdelingenzaken dat nogmaals de graad van de ernst van de ziekte aantoont, daar het de beslissing is van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap in het dossier van M.I.P. (stuk 4);

Dat uit bovenvermeld stuk blijkt dat M.I.P. volgens deze instelling onder de doelgroep van 'blind of slechtziend' valt en 'matig mentaal';

Dat M.I.P. volgens deze beslissing kon gebruikmaken van verschillende zorgvormen zoals internaat, semi-internaat, pleeggezin, thuisbegeleiding... ;

Dat een dergelijke erkenning door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap met betrekking tot de ziekte van M.I.P. toch in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van de aanvraag 9 ter;

Dat dit niet gebeurd is ;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg tekort schiet in haar motiveringsplicht zoals bepaald is in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, gezien zij met dit stuk geen rekening houdt en ook niet meldt waarom ze er geen rekening mee houdt.

8) *Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg niet afdoende motiveert waarom de aanvraag tot om machtiging tot verblijf te krijgen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geweigerd werd;*

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien artikels 3, 8 en 14 van het Europees

Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

Dat de uitvoering van de beslissing bovendien een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker;

9) *Dat uit het individueel handelingsplan van Centrum Ganspoel met betrekking tot de sociaal-emotionele ontwikkeling van M.I.P. blijkt dat M.I.P. zeer veel nood heeft aan voorspelbaarheid en aan een zeer vertrouwde omgeving (zie stuk 7).*

Dat M.I.P. reeds sinds 6 maanden oude leeftijd bij zijn grootouders woont en uiterst veel nood heeft aan standvastigheid en regelmaat in zijn leven om zijn fysieke en mentale welzijn te garanderen;

Dat iedere nieuwe aanpassing (zoals een kleine aanpassing van verandering van leefgroep) een risico inhoudt met betrekking tot de ontwikkeling van het kind;

Dat bovendien het recente attest van dokter - kinderneuroloog G.P. duidelijk stelt dat multidisciplinaire revalidatie in thuis- en schoolsetting noodzakelijk is (zie stuk 9);

Dat bijgevolg een terugkeer naar Congo niet verantwoord is;

Dat hieruit blijkt dat de uitvoering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen aan M.I.P., daar zijn mentale en fysieke gezondheidstoestand ernstig zou lijden onder de uitvoering ervan;

Dat bijgevolg de uitvoering van de beslissing dient te worden geschorst ;

Dat verzoeker om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd en bovendien de uitvoering van de beslissing zou geschorst worden."

Dat gelet op bovenstaande het bevel tot terugbrenging te verlaten niet kan worden toegepast en dient te worden ingetrokken, minstens geschorst ;

Dat dit bevel immers geen rekening houdt met verzoekers ernstige medische toestand noch de implicaties van een terugbrenging voor het fysieke en mentale welzijn van verzoeker;

Dat dit bevel daarom in strijd is met het non-refoulementprincipe zoals vermeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Dat dit bevel bovendien tot uitvoering strekt van de hier bestreden beslissing;

Dat indien dit bevel wordt uitgevoerd een ernstig en niet te herstellen nadeel zal worden berokkend aan verzoeker.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende motiveert waarom verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf te krijgen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geweigerd werd en bijgevolg noch waarom zij ter uitvoering van deze beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten afgaf aan verzoeker;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens artikels 3, 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt;

Dat verzoeker om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoekt dat het beroep zou worden aanvaard en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd en de uitvoering ervan geschorst zou worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker herneemt het middel dat hij aanvoert in zijn verzoekschrift tot schorsing en annulatie van de beslissing tot het ongegrond verklaren van de aanvraag o.g.v. artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980. (procedure RvV nr. 97.366)

Dergelijk 'middel' is evenwel niet ontvankelijk, nu het geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing, met name de bijlage 38.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.).

Het is dan ook slechts ondergeschikt, in zoverre verzoeker in fine van zijn middel nog summier verwijst naar art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en artikel 3, 8 en 14 EVRM, dat de verwerende partij het volgende laat gelden.

Nopens de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Bovendien acht verzoeker de bestreden beslissing kennelijk onvoldoende gemotiveerd, nu niet wordt gemotiveerd "waarom verzoeker s aanvraag (...) in toepassing van artikel 9ter (...) geweigerd werd".

De verwerende partij wijst er andermaal op dat de beslissing m.b.t. de aanvraag o.g.v. artikel 9ter niet de in casu bestreden beslissing is. Het bevel tot terugbrenging is gesteund op het illegaal verblijf van het kind, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig een motiveringsgebrek aanvoeren.

Ook artikel 3 EVRM wordt niet geschonden door het in casu bestreden bevel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In iedere hypothese kan verzoeker eventuele medische elementen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker in de toelichting bij het middel niet uiteenzet om welke reden hij de artikelen 8 en 14 EVRM geschonden acht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Het middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift integraal het enig middel dat zij had aangevoerd in haar verzoekschrift gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt (zie de zaak 97 366, vermeld in punt 1.9.),

citeert, slaat het middel niet op de in de huidige zaak bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk (cf. RvS 27 februari 2003, nr. 116.549).

Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de thans bestreden beslissing tot uitvoering strekt van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, wordt er ten overvloede nog op gewezen dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing bij arrest nr. 142 221 van 30 maart 2015 definitief heeft verworpen.

Het enig middel is bijgevolg onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN